

Sygn. akt III UK 3/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z odwołania J. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

o emeryturę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 maja 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie

z dnia 1 października 2014 r., sygn. akt III AUa 365/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 października 2014 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie oddalił apelację J. P. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyśle z dnia 11 marca 2014 r., którym oddalono odwołanie ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 7 stycznia 2014 r., którą odmówiono mu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym ze względu na niewykazanie 15 lat pracy w szczególnych warunkach. W wyrokach sądów *meriti* przyjęto, że w spornym okresie zatrudnienia na stanowisku pomocnika operatora koparki ubezpieczony nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze pracy na stanowisku operatora sprzętu ciężkiego – koparki jednonaczyniowej, która odpowiadałaby pracy wymienionej w wykazie A, dziale V, poz. 3 załącznika do

rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł ubezpieczony, zaskarżając wyrok w całości oraz wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Rzeszowie.

Skarga kasacyjna została oparta na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego - art. 184 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) w związku z § 4 ust. 1 pkt 3 i poz. 3 działu V wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) oraz w związku z poz. 3 działu B wykazu B stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.Urz. MRLiGŻ Nr 2, poz. 4).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, wynikającego z podstawy skargi kasacyjnej, gdyż jednym z kluczowych elementów konstrukcyjnych zarzutu kasacyjnego jest zastosowanie przez Sąd Apelacyjny w Rzeszowie przepisu zobowiązującego pracownika wykonującego prace operatora koparki (uwzględnianego jako praca w szczególnych warunkach uprawniająca do emerytury) do uzyskania wewnątrzzakładowych kwalifikacji (ukończenia kursu pomocnika operatora koparki). W ocenie skarżącego istotne zagadnienie prawne obejmuje więc ustalenie, czy - zgodnie z poglądem Sądów obu instancji - regulacje takie (pomimo braku przymiotu prawa powszechnie obowiązującego) mogą kształtować stosunek ubezpieczenia społecznego w fazie realizacji prawa do emerytury, czy też bez względu na ich treść, relacja jurysdykcyjna obejmująca ustalenie prawa do wcześniejszej emerytury, może opierać się tylko na normach ustawy i wydanym na jej podstawie oraz w celu wykonania rozporządzeniu, które

nie delimitują w żadnym zakresie osób „z ukończonym kursem” i „bez ukończonego kursu”, jeśli i te, i te we wstępnej fazie zatrudnienia na podstawie stosunku pracy wykonywały pracę za pomocą sprzętu ciężkiego (koparki jednonaczyniowej) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Odnosząc się do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego stwierdzić należy, że aby było to możliwe, to konieczne byłoby przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Zagadnieniem prawnym jest bowiem zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950, czy z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307).

Przenosząc powyższe argumenty na grunt rozpoznawanej sprawy należy stwierdzić, że skarżący nie wskazał w sformułowanym zagadnieniu żadnych przepisów, których miałyby ono dotyczyć, a ponadto nie wykazał rozbieżnych ocen

co do sformułowanego problemu prawnego. Niemożliwe jest bowiem uznanie, że zagadnienie prawne budzi poważne wątpliwości, jeśli skarżący nie uzasadni tego przez wykazanie, że dotychczasowe orzecznictwo i doktryna prawa nie dają w tym zakresie wystarczającego rozwiązania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2014 r., I PK 128/14, LEX nr 1652375). Zagadnienie tak przedstawione nie spełnia zatem wymagań stawianych istotnemu zagadnieniu prawnemu, gdyż sformułowanie zagadnienia w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych jest niewystarczające do spełnienia powyższych wymagań (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2014 r., III SK 74/13, LEX nr 1482421).

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.